

НАША

07 | 2026

НОВОАПОСТОЛЬСЬКА

СІМ'Я

ЧАСОПИС НОВОАПОСТОЛЬСЬКОЇ ЦЕРКВИ

ІСУС ХРИСТОС —
НАША ПРАВЕДНІСТЬ

Богослужіння Першоапостола

у м. Бенсгеймі / Німеччина,

21 грудня 2025 року

СПЕРШУ ПЕРЕВІРЯТИ,
ПОТІМ ПУБЛІКУВАТИ

Як розпізнати фейкові

повідомлення

Істина

Слідувати за Святим духом

ЗМІСТ

ІМПУЛЬС

- 3 Іскра довіри
(Думки Першоапостола)

БОГОСЛУЖІННЯ

- 5 Першоапостол у м. Бенсгеймі /
Німеччина, 21 грудня 2025 року

ІСТИНА

- 12 Спершу перевіряти, потім
публікувати
(Як розпізнати фейкові новини?)
- 14 Справа Ісуса з Назарету
(У пошуках істини)
- 18 Вселяти надію
(Лікар ділиться своїм досвідом
донесення суворої правди)

5

23

ТОЧКА ЗОРУ

- 20 Істина, що підтримує
(Апостол Нейл Колін Вудман)

КОРОТКІ РЕПОРТАЖІ

- 22 **Україна.** Звершення Святого
Запечатання в округах України

Іскра довіри

Стражданням годі дати пояснення — і тим паче годі позбутися їх молитвами на зразок: «Якщо я просто буду достатньо сильно вірити, то все буде гаразд». Подібне уявлення часто розбивається об реальність. Діагноз триває, хвороба прогресує. А разом із цим виникають запитання.

Саме тут і розпочинається істинна віра. Не як сила, а як тихе дотримання. Не як упевненість, а як інтуїція. Людям, які страждають, не потрібні гучні слова чи досконалі молитви. Іноді достатньо ледь уловимої довіри: однієї думки, одного зітхання, внутрішньої надії: «Можливо, Ти все ж є, Боже?»

Навіть така незначна віра має значення і навіть більше, ніж можна подумати. Це не недолік, а вираження стосунків. Не доказ слабкості, а ознака життя. Той, хто так вірить, міцно тримається не якоїсь ідеї, а Ісуса Христа, який Сам зазнав страждання.

І раптом посеред темряви з'являється світло. Не неймовірне чудо, не миттєвий кінець болю, а мить розради, ковток надії, тихий спокій. Мить, коли стане зрозуміло: я не самотній.

Обітниця набагато масштабніша від того, що ми бачимо. Настане день, коли стражданням, болю і смерті не знайдеться більше місця. Усе наближається до цього дня – навіть якщо шлях до нього пролягає крізь темряву.

А поки що потрібно зовсім небагато. Іскра довіри. Крихка надія. Цього достатньо.

Імпульс із богослужіння Першоапостола

Ісус Христос – наша праведність

21 грудня 2025 року Першоапостол Жан-Люк Шнайдер провів богослужіння у м. Бенсгеймі (Західна Німеччина). В основу проповіді була покладена біблійна цитата з Книги пророка Єремії 23, віршів 5 і 6. Окружний Апостол на відпочинку Бернд Коберштайн та його дружина Клаудія отримали благословення з нагоди золотого весілля.

Ось приходять дні – говорить Господь – і підніму Давидові праведну парость, і царюватиме цар і буде розумний і зробить суд і праведність на землі. У його дні Юда врятується, й Ізраїль замешкає у впевненості, і це Ім'я, яким його назве Господь у пророках: Йоседек. [Господь – наша праведність].

(пер. Р. Турконяка)

Єремії 23, 5-6

Дорогі брати і сестри, лише вірою можна досягнути, наскільки величним є наш усмогутній Бог. Найменший прояв Його величчя ми спостерігаємо, коли спостерігаємо за творінням й усвідомлюємо, що Бог-Творець його створив. Озираючись назад на своє життя, ми відчуваємо,

як часто Бог втручався і творив велике для нас й у нас. Але такий погляд є лише обмеженим. Істинна величчя Бога проявляється лише завдяки прояву віри. Жодне людське слово не може описати її.

Особисто я уявляю собі це так: коли свого часу ми опинимося з Богом і дійсно побачимо Його величчя, то будемо славити Його й співати: «Який же Ти величний!» Тоді ми перебуватимемо з Ним навіки, тобто безкінечно, день у день, на віки віків. Кожного дня ми знаходитимемо нову причину, аби захоплюватися Богом і прославляти Його. Він настільки величний, що навіть вічності не вистачить, аби віддати належне Його всемогутності, Його любові та Його славі. Ми постійно будемо відкривати для себе дедалі нові грані Його величчя та захоплюватися Ним знову й знову.

Це твоє майбутнє, це моє майбутнє.

Наша біблійна цитата належить пророку Єремії. У книзі пророка Єремії декілька разів звіщається народу Ізраїлю про прихід Месії і повідомляється, що прийде Цар, Який «зробить суд та праведність на землі». Юдеї тлумачили це по-своєму. Ми, християни, бачимо в цьому тісний зв'язок з Ісусом, Божим Сином, Якого Бог послав на землю. Для нас Він – Месія, Який приніс суд і справедливість.

У тогочасних віруючих були виразні очікування щодо Месії, Царя, Який мав прийти. Вони вірили, що Він буде правити справедливо й встановить правду. Вони уявляли собі, як саме Він діятиме.

Та згодом прийшов Ісус, і вони розчарувалися. Він

не зробив нічого з того, на що вони надіялися. Вони очікували, що Він визволить Іудею, забезпечить безпеку Ізраїлю і покладе край великій несправедливості. Адже вони жили під римською окупацією.

Той, хто знає історію, пам'ятає, що римляни грабували завойовані ними землі й гнобили населення. Іудеї теж неабияк страждали від цього. Їм доводилося сплачувати податки кесарю, що було для них символом несправедливості. Тож мав прийти Месія, аби врятувати їх, встановити справедливість і покласти край експлуатації.

А що зробив Ісус? Нічого! Він не боровся проти римлян, не закликав до спротиву. Навпаки, Він навіть говорив про те, що слід сплачувати податки кесарю. Тільки-но уявіть собі! Вони чекають на звільнення, а Ісус мовить: «То кесареви віддайте кесареві» (Від Матвія 22, 21). Жодного натяку на справедливість. Можливо, вони думали, що якщо Він не збирається змінювати суспільний лад, то, принаймні, запровадить справедливість у повсякденному житті. Один чоловік прийшов до Нього і попросив: «Учителю, скажи моему братові, щоб він поділився зі мною спадщиною!» А що відповів Ісус? «Чоловіче, хто Мене поставив суддею або розподільцем над вами?» (Від Луки 12, 13–14). І Він не втрутився.

Можливо, вони продовжували сподіватися, що Він, принаймні, наведе лад, покарає грішників, проведе чітку межу між добром і злом. Але Він і цього не зробив. А мовив: «Ні, Я прийшов не для того, аби карати. Ні, я не буду зводити з неба вогонь, аби спалити їх чи вбити. Ні. Кукіль Я теж не буду виривати. Я не буду ділити народ: ці добрі, а інші погані і їм слід піти геть. Кукіль залишиться таким, як є».

Ісус пішов ще далі – цілковита несправедливість: працівник останньої години отримує ту саму зарплатню, що той, хто працював, не розгинаючи спину, дванадцять годин. Хіба це справедливо? Він перевернув усе з ніг на голову. Бо хотів показати щось інше. Його справедливість була підпорядкована іншим критеріям.

Дорогі брати й сестри, ми знаємо це. І все ж нам, людям, важко змиритися з тим, що Бог не втручається. Дивлячись на світ, ми бачимо чимало несправедливості, чимало того, чого не мало б бути. А що робить Бог? Нічого! У сімейному житті, у громаді, на роботі – всюди ми стикаємося з несправедливістю. Люди поведуться неправильно. А що робить Ісус? Нічого. Є грішники, які чинять зло, іноді навіть у громаді. А що робить Ісус? Нічого! Ми намагаємося

усвідомити, що Ісус – це не той цар, який негайно встановлює справедливість. У Нього інший погляд, інше завдання. Він каже: «Так, Я хочу встановити справедливість, Я хочу спасти вас. Але Я зроблю це у Своєму Царстві. Я приведу вас до Божого Царства. Там немає зла, немає несправедливості. Там усе відбувається за Божою волею. Там ви знайдете допомогу й порятунок. Там пануватиме справедливість. Я приведу вас до Свого Царства і дам вам вічне життя».

Я свідомо повторюю це ще раз: ми знаємо це. І все ж ми ловимо себе на тому – і тут я не виключаю себе, – що ми бажаємо, аби Бог діяв уже зараз, аби Він уже зараз усунув несправедливість. Але Він не робить цього. Він каже: «Мое спасіння – це дарувати вам вічне життя. У Моєму Царстві все так, як того хоче Бог. Там панують мир і справедливість». Але аби потрапити туди, людина має бути праведною. Лише той, хто повністю відповідає Божій волі, отримує доступ до Його Царства.

Ісус праведний. Він – Людина, Яка жила саме так, як того хотів Бог. Він виконав Божу волю у всіх відношеннях. Він Досконалий, Праведний, Людина, Яка повністю відповідає Божим критеріям. Тому Ісус Христос зміг увійти в Боже Царство. І саме такими маємо бути ми, інакше нас не допустять до нього. Утім, усі ми відчуваємо, що нам годі впоратися з цим. Це неможливо. Ніхто не може бути таким досконалим, як Ісус Христос. Тільки Він повністю виконав Божу волю. Ми не впораємося з цим. То що ж робити?

Господь – наша праведність. Ісус Христос хоче спасти нас, привести у Своє Царство, де все відбувається справедливо. Й оскільки Він знає, що власними силами нам годі впоратися з цим, тому каже: «Я дарую тобі оправдання, якого Бог вимагає від тебе». Своєю жертвою, Своєю смертю Він уможливив це оправдання. Він відкрив доступ до Бога. Ми знаємо це, мені не треба детально зупинятися на цьому. Своєю заслугою Він дарує нам милість. Ми продовжуємо бути грішниками, але Він прощає нам. Він очищає нас, Він допомагає нам, Він спасає нас. Ісус Христос – наша праведність.

Він заснував у цьому світі Свою Церкву. Він послав Апостолів. Він допомагає нам не лише через таїнства – Святе Хрещення, Святе Запечатання, Святе Причасття. А невинно допомагає нам, проявляючи терпіння і любов, даруючи Своє слово й наділяючи силою. Усе це потрібно нам, аби стати праведними і слідувати за Ним.

Однак ми сприймаємо це за належне. Ми ходимо на богослужіння, слухаємо Боже слово і часто забуваємо,

≈ Першоапостол Жан-Люк Шнайдер за вівтарем у церкві міста Бенсгейма

≈ Окужний Апостол на відпочинку
Бернд Коберштайн із дружиною

⌘ Громада на Бергштрассе входить до складу церковного округу Дармштадт

що за цим стоять Божі діла. Бог потурбувався про те, аби була Церква, Апостоли, богослужіння. Він потурбувався про те, аби хтось проповідував, здійснював Святе Причастя й існувала громада. Бог усе це зробив для того, аби дарувати нам праведність і ми здобули її. Це Його діяння, Його сила. Ми повинні знову й знову усвідомлювати це: Він – наша праведність. Він, а не ми, робить це.

Іноді ловиш себе на думці, чого ми тільки не досягли, чого ми тільки не зробили для Бога, чого ми вже тільки не зробили в плані служіння. І тоді Ісус каже нам: *«Так і ви, коли зробите все наказане вам, кажіть: Ми, нікчемні раби, зробили те, що повинні були зробити»* (Від Луки 17, 10). Це стосується усіх, у тому числі й Першоапостола. Багато хто думає, скільки всього робить Першоапостол. Я не кажу, що це легко, але й неможливим це не назвеш. Першоапостол робить лише те, що він зобов'язаний робити перед Богом за отримане спасіння. І це однаковою мірою стосується кожної сестри й кожного брата.

Можна було б заперечити, що це несправедливо. Одному доводиться робити набагато більше, ніж іншому. Але це не має жодного стосунку до сану. Я не думаю, що Першоапостол – а я випадково знаю його – має більше заслуг, ніж сестра, яка роками страждає від страшних болів через онкологічне захворювання, або сім'я в Африці, яка втратила половину своїх близьких унаслідок насильницьких дій. У громаді так багато братів і сестер, заслуги яких викликають у мене почуття смирення. Мені не раз доводиться казати: «Я б так не зміг!»

З людської точки зору це абсолютно несправедливо. Бог вимагає від кожного чогось свого, а труднощі й обставини життя вельми різняться. Його праведність полягає не в тому, що всі мають робити одне й те ж.

А в тому, що Він кожному дає сили, які потрібні для того, аби робити те, чого Бог вимагає від нас. Зрештою, перед Богом людські досягнення завжди однакові. Тим, що ми робимо, ми зобов'язані Йому. Ми чинимо з вдячності. У нас немає власних заслуг. Тільки Бог є наша праведність. Він робить нас праведними.

ОКРУЖНИЙ АПОСТОЛ ШТЕФАН ПЬОШЕЛЬ:

Окружний Апостол Пьошель (Західна Німеччина) у своїй співпроповіді розмірковував над нашою мотивацією щодо виконання Божої волі: «Чому я так поступаю? Не зі страху перед покаранням, а, як ми часто чуємо, з любові. Ісус Христос прийшов з любові до нас й чинив з любові. Якщо ми хочемо бути подібними до Нього, то маємо чинити так, як Він. Якщо ми бажаємо побачитися з Ним віч-на-віч, то поступаємо так не для того, аби уникнути страждань цього світу чи страхіть майбутнього. Не «Спасайся, хто може!» чи «Остання надія – Божа слава». Божа слава – це наше першочергове завдання, адже ми з любові прагнемо побачити Його».

ЄПІСКОП ПАСКАЛЬ ШТРОБЕЛЬ:

Єпископ Штробель (Західна Німеччина) як приклад навів Йосипа, сина Якова, бо той, попри жорстоку несправедливість, не озлобився. Його історія показує, що людська несправедливість не може зірвати Божий план: «Ви змовилися проти мене на зло, однак Бог повернув це для мене на добро» (Буття 50, 20). За словами єпископа, християни не повинні піддаватися спокусі відповідати на пережиту несправедливість своєю несправедливістю: «Як часто ти схиляєшся до того, щоб жорстко відреагувати, покарати, відвернутися або відкинути?» Взірцем є Ісус Христос, Який, уособлюючи праведність, простив, коли був на хресті. Ця праведність має зростати в нашому серці й спрямовувати наш погляд на Боже Царство, яке понад усе.

Звісно, існують певні умови, за яких Він може допомогти і спасти нас. Ісус неодноразово підкреслював це. Людям, яких Він зцілював, Він казав: *«Твоя віра тебе спасла»* (Від Луки 17, 19). Отже, віра необхідна для того, аби отримати Божу допомогу й спасіння. А що таке віра? Віра - це просто, це абсолютна довіра. Аби Бог міг допомогти й спасти нас, нам треба довіряти Йому, довіряти Його слову. Це не нове відкриття, але, я думаю, що Бог щодня має нагадувати нам про це, аби ми могли зрозуміти, що це насправді означає. Довіряти Його слову означає приймати його, розмірковувати над ним і відповідно поступати.

Брати й сестри, тут є до чого прагнути: на кожному богослужінні нам потрібно виходити з того, що почуєте - навіть якщо це не має жодного стосунку до нашої ситуації, навіть якщо у священника вийшов не найкращий день - це саме те, що нам потрібно робити зараз. Такою є відповідь на сьогоднішній день, для мене, для моєї ситуації. Це і є довіра. Довіра до Його любові: я не розумію Його, але я знаю, що те, що Він робить,

походить від Його любові. І я за будь яких обставин залишусь вірним Йому. Довіра до Його обітниць: навіть якщо обставини свідчать про щось протилежне, я вірю, що Він незабаром прийде. Тож довірймо Його слову, Його любові, Його обітниці. І тоді Бог зможе допомогти нам.

Тверда впевненість

Як саме Бог допомагає? Він дає нам те, що потрібно, аби стати праведними. Це так просто. У нашій біблійній цитаті сказано, що Ізраїль житиме у безпеці.

Аби зрозуміти це, нам необхідно звернути свій погляд на Ісуса Христа. Він був Праведником, Який повністю виконав Божу волю. Але яким було Його життя? Не дуже комфортним. Він не жив у безпеці, так, як ми це собі, можливо, уявляємо, тобто захищений від усього. Бог дбав лише про те, аби Він міг іти Своїм шляхом, виконувати Своє доручення і врешті-решт увійти до Його Царства. Ізраїль житиме у безпеці. Якщо ми з ві-

рою приймаємо Спасителя, то теж живемо в безпеці. У нас є впевненість, що Він виправдовує, що Він спасає нас. І оскільки Він всемогутній, то ніхто не може Йому в цьому перешкодити. Такою є наша впевненість. Він - наша праведність. Це забезпечує нас безпекою, додає упевненості.

Якщо ми з вірою приймаємо Його слово і довіряємо Йому, то можемо мати таку впевненість, яку мав Ісус: Бог зі мною. Він поруч, бо я хочу втілювати Його слово в життя. Бог зі мною навіть тоді, коли я не бачу Його. Я знаю, Він не покине мене. Бог зі мною, я впевнений. Він завершить Свою справу. Я покладаюся на те, що Він виконає Свою обіцянку. Це та безпека, яку Бог хоче дарувати нам. Ісус Христос каже: *«І ніхто не забере їх з Моїх рук»* (див. Євангеліє від Івана 10, 28–29). Такою твердою є впевненість тих, хто вірує в Ісуса Христа. Вони знають: ніщо не може відлучити їх від Бога. Їхнє спасіння не залежить від інших людей, не залежить від зовнішніх обставин. Воно залежить виключно від їхньої волі. Хто бажає отримати спасіння, той отримає його. Він, Боже дитя, має таку впевненість: *«Доти, поки я хочу увійти до Царства Божого, я можу чинити так»*.

Єдиною умовою є: *«Шукайте перш за все Царства Божого і Його праведності, а це все вам додасться»* (Від Матвія 6, 33). Наше бажання не має бути половинчастим. А ми маємо проявляти рішучість: я прагну справедливості Божого Царства. Я хочу стати подібним до Ісуса Христа. Я хочу так само любити, так само прощати і бути таким же слухняним, як Він. Я хочу слідувати за Ним. Шукайте Божої справедливості. Хто проявляє таке бажання і каже: *«Я хочу стати подібним до Ісуса Христа, я хочу здобути Його праведність»*, той матиме впевненість: *«Бог допоможе мені. Бог спасе мене»*. Саме в цьому полягає наша безпека.

Святе Причастя

Так, ми прагнемо стати праведними. Ісус Христос допомагає нам й дає усе, що потрібно для цього. У тому числі й Святе Причастя. У Святому Причасті Бог дарує нам можливість зростати до сутності Христа й ставати дедалі більш подібними до Нього. Ми приймаємо Тіло й Кров Ісуса. Це означає, що Господь помер за мене. Це таке прекрасне послання, адже коли ми святкуємо

Святе Причастя, то Господь каже нам: *«Я помер за тебе. Я так сильно люблю тебе, що віддав Своє життя за тебе»*.

Але є й інший аспект. Бог дає нам Тіло й Кров Ісуса, щоб ми могли зростати до Його сутності. Саме завдяки цьому в нас формується сутність Христа. І тоді ми краще розуміємо, як діє причастя: його сила залежить від того, наскільки ми рішуче прагнемо стати такими, як Ісус Христос. Якщо ми приймаємо причастя просто тому, що це добра традиція, то воно не буде ефективним. Але чим більшим є наше прагнення здобути Божу праведність, здобути сутність Христа, тим більше сил ми черпатимемо з нього. Дорогі брати й сестри, над цим нам ще належить працювати. Наше прагнення до праведності, наше бажання стати подібними до Ісуса має бути ще більш інтенсивним. Я також приєднуюся до цього. Маючи таку рішучість, ми черпатимемо більше сил із Святого Причастя.

Варто знову й знову читати в Євангелії про те, як Ісус поведився й говорив. При цьому постійно відкриваєш для себе щось нове. Цього тижня я натрапив на висловлювання, яке змусило мене замислитися: одного разу Ісус сказав, що хоче зібрати Єрусалим, як *«як квочка збирає своїх курчат під крила»*. А в іншому місці Він сказав: *«Хто не зі Мною, той проти Мене; і хто не збирає зі Мною, той розкидає»* (Від Луки 11, 23). Це суворе твердження. Я запитав у себе: *«Що Бог хоче сказати мені цим?»* Ісус завжди прагнув єдності. Він закликає нас збирати разом із Ним і попереджає: хто цього не робить, той проти Мене, той *«розкидає»*. «Розкидання» розпочинається ще в наших думках, словах і вчинках. І я зазирнув у дзеркало. Адже я знаю свою натуру. Лагідність - це не моя сильна сторона, й іноді я кажу щось, що є радше не «збиранням», а «розкиданням». Це не відповідає сутності Ісуса. Стати таким, як Ісус, - ось що я намітив для себе на цьому тижні. Той, хто розмірковує над Ним, хто читає Євангеліє, той продовжує відкривати для себе ділянки, у яких він може вдосконалюватися. Дорогі брати й сестри, отже, прагнемо здобути Божу праведність. Усе залежить від нас - мати таку волю, мати таке бажання: так, я хочу позбутися старої сутності. Я хочу стати таким, як Ісус Христос. І тоді ми відчуємо, наскільки ми потребуємо Його милості й Святого Причастя. *«Господи, додай мені Твоїх сил. Я прагну зростати»*.

Спершу перевіряти, потім публікувати

Як розпізнати фейкові новини?

«Ф

ейк» (від англ. fake - підробка) – це фальсифікація, неправдива інформація, обман або підроблена річ, яку навмисно видають за реальний і достовірний факт з метою введення в оману. Отже, фейкові новини - це неправдиві новини. За допомогою використання сенсаційних заголовків, сфабрикованих зображень і неправдивих тверджень поширюються обман і пропаганда. Фейкові новини справляють враження, що є достовірними. Їхня мета – змусити якомога більше людей перейти за посиланням і поширити неправдиві новини. Автори фейкових новин намагаються вплинути на громадську думку задля власної вигоди або просто заробити гроші.

У соціальних мережах фейкові новини поширюються дуже швидко - як правило, без перевірки їхнього змісту. Якщо подібні повідомлення викликають сильні емоції, як-от гнів, страх чи обурення, то читачам слід ставитися до них особливо скептично. Подібні реакції є нерідко цілеспрямованими. І, перш ніж поширювати нібито достовірну інформацію, варто уважніше ознайомитися з нею.

1 Перевіряти джерело інформації

Авторитетні новинні видання указують на чіткі джерела. Якщо таких немає або вони є розпливчастими («Експерти кажуть...», «Дослідження показують...»), слід бути обережними. Невідомі веб-сайти, сумнівні відправники або підроблені логотипи відомих ЗМІ також є застережним знаком. Перевірка вихідних даних часто може прояснити ситуацію.

2 Порівнювати заголовок і зміст

Фейкові новини базуються на сенсаційних заголовках. Заголовок звучить драматично, а сам текст практично не містить жодної інформації. Часто заголовок і зміст не збігаються або в тексті відсутня важлива інформація.

3 Розглядати зображення критично

Зображення можуть здаватися переконливими, але вони можуть бути відредаговані, вирвані з контексту чи застарілі. Перевірте, чи відповідає зображення новинному сюжету. Зворотний пошук зображень покаже, чи використовувалося воно раніше в іншому контексті.

4 Звертати увагу на мову й тон

Фейкові новини використовують емоційно забарвлену лексику. Вони схильні до перебільшення, спрощення чи узагальнення. Такі формулювання, як-от «скандал», «нарешті істина» або «це замовчується», покликані привернути увагу й чинити тиск. Усе, що здається надто добрим, надто поганим або надто однозначним, має викликати підозру.

5 Перевіряти факти

Якщо новина здається вам важливою, перевірте, чи повідомляють про неї інші авторитетні ЗМІ.

Якщо вона з'являється лише на одному веб-сайті або в групах месенджерів, то скептицизм виправданий. Перевірка фактів на офіційних джерелах можуть допомогти підтвердити інформацію.

Потрійна перевірка

Навіть якщо ви впевнені в істинності якоїсь інформації, то зважте, чи варто ділитися нею:

Чи це правда?

Чи впевнені ви в правдивості інформації?

Чи це добре?

Чи є те, чим ви збираєтеся поділитися, досконалим і доброзичливим, а чи це викличе лише проблеми й конфлікти?

Чи це потрібно?

Чи пропонує ця інформація реальну додаткову цінність, а чи є зайвою?

Стандарт

«Отже, все, що тільки хочете, щоб вам робили люди, так і ви їм робіть...»

(Від Матвія 7, 12).

І, чесно кажучи: хіба ми не бажаємо, аби наші особисті справи були приховані за завісою мовчання?

Справа Ісуса із Назарету

Це найвідоміша судова справа у світовій історії і, можливо, найзаплутаніша. Релігійний процес? Політичне розслідування? Нечесна гра? Або потроху всього? А ще це історія Людини, вирок Якій було винесено ще до того, як заговорив перший свідок. Ми вирушаємо разом із римським кримінальним репортером у пошуки правди.

Єрусалим, незадовго до сходу сонця. Холодна ніч. Ув'язненого ведуть вузькими вуличками спершу до колишнього первосвященника, потім до його наступника, далі до правителя, тетрарха Галілеї, а потім назад. Його допитують, над Ним знущаються, Його б'ють і принижують. До кінця дня Він помре. Його ім'я – Ісус із Назарету.

Що таке істина? Саме це запитання ставить римський чиновник. Понтій Пілат – впливовий регіональний правитель. Упродовж багатьох років він править Іудеєю від імені Риму. Його завдання – забезпечувати порядок, збирати податки, запобігати повстанням. Його робота ускладнюється особливо під час великих свят, коли Єрусалим переповнений народом і настрої натовпу в будь-який момент може змінитися.

Пілат має репутацію суворої людини. Повідомлення свідчать про жорстокі акції та криваві придушення заворушень. Водночас він не справляє враження

людини, яка без потреби йде на ескалацію конфлікту. У справі Ісуса він, схоже, досить рано здогадується, що щось не так, і все ж бере в ній участь.

Це Я

Історія розпочинається вночі, у саду за містом. Хтось з найближчого оточення Ісуса видав Його місцезнаходження. Жодної повістки до суду. Жодного обвинувального вироку. Натомість – смолоскипи, мечі, палі й храмові стражники.

Повідомлення про арешт суперечать одне одному. Одні розповідають, що зрадник Юда видав Ісуса своїм поцілунком. Інші повідомляють, що Ісус Сам вийшов назустріч цим людям і запитав: «Кого ви шукаєте?» Коли вони відповіли: «Ісуса Назорея», Він сказав: «Це Я». Деякі перекази дають зрозуміти, що Він навіть став на захист Своїх друзів і закликав вартівних відпустити їх.

Фото: wikipedia.org

Чому Ісус стримує Своїх учнів?

Потім ситуація мало не загострилася, бо один із тих, хто супроводжував Ісуса, дістав меча й відрубав вухо слугі первосвященника. Ісус негайно зупинив застосування сили. Він наказав Своїм людям скласти зброю. Один свідок навіть твердить, що Ісус зцілив пораненого.

Спосіб затримання привертає увагу: озброєні люди, нічне затримання, негайне доставлення до місця ув'язнення. Очевидно, обвинувачі розраховували на опір. Адже про Ісуса давно знали. Він публічно проповідував, збирав навколо Себе великі натовпи людей і незадовго до свята демонстративно увійшов у Єрусалим. Але, головне, Він відкрито виступав проти релігійних еліт. І саме це робило Його небезпечним.

Ти – Син Божий?

Спершу Ісуса приводять до Анни, закулісного ляхьковода, колишнього первосвященника, патріарха могутнього сімейного клану і тестя чинного первосвященника Каяфи. Багато що свідчить про те, що Анна ще до арешту управляв подіями. Він починає перший допит і запитує в Ісуса про Його послідовників та Його вчення.

Ісус зберігає спокій. Він виступав публічно, у синагогах і в храмі. Жодних таємних зустрічей, жодного підпільного руху. Тому, хто хотів би знати, що Він говорив, доцільно було б розпитати людей, які були присутні при цьому. У відповідь один із служителів б'є Його по обличчю – перший удар за цю ніч. За ним будуть ще багато інших.

Від Анни Його направляють до Каяфи й до синедріону. Засідання відбувається в нервовій атмосфері й виглядає непередбачуваним. Триває пошук компрометуючих доказів. З'являються свідки, але їхні показання не збігаються одне з одним. Дехто твердить, що Ісус заявляв, що зруйнує храм. Інші переказують Його слова по-іншому. Звинувачення є розпливчастими. Поворотним моментом, мабуть, є відповідь Ісуса на запитання первосвященника: «Чи ти Христос, Син Божий?» Ісус не ухиляється: «Ти сказав». Для синедріону цього доказу було достатньо: богохульство.

Потім відбуваються найбрутальніші сцени цієї ночі. Ісуса б'ють, на Нього плюють, з Нього знущаються. Люди б'ють Його по обличчю, викрикуючи: «Скажи нам, Христе, хто вдарив Тебе?»

Уже зараз напрошується питання: чи йдеться тут про істину? Чи лише про те, аби виправдати давно ухвалені рішення?

Ти Цар Юдейський?

Синедріон може засудити, але не стратити. Для винесення смертного вироку їм потрібен Рим. Рано-вранці вони приводять Ісуса до Пілата. І раптом звинувачення змінюється. Богохульство перетворюється у підбурювання до заколоту. Тепер це означає, що Він підбурює народ не платити кесарю податки і називає Себе Царем.

Небезпечна правда для первосвященників?

У пошуках істини?

Для Риму богохульство не має жодного значення. Але Людина, яка називає Себе Царем Іудейським, – це вже справа державного значення. Царі можуть бути лише з дозволу Риму. Пілату необхідно ухвалити рішення: релігійний проповідник чи політичний бунтівник? У стінах резиденції відбувається короткий допит:

– Чи Ти Цар юдеїв?

– Чи ти це від себе говориш, чи інші тобі казали про Мене?

– Хіба я юдей? Твій народ і первосвященники видали Тебе мені. Що Ти зробив?

– Царство Моє не від цього світу; якби Моє царство було від цього світу, Мої прибічники подбали би, щоб Мене не видали юдеям. Нині ж Моє царство не звідси.

– То Ти Цар?

– Ти сам кажеш, що [Я] Цар. Я для того народився і для того прийшов у світ, щоб свідчити про істину. Кожний, хто від істини, слухає Мій голос.

– А що таке істина??

Це висловлювання можна трактувати по-різному: як глузування, як втому, як філософське запитання. Або ж як цинізм політика, який давно усвідомив, що істина в боротьбі за владу навряд чи має якесь значення.

Пілат, схоже, досить рано здогадався, що Ісус не становить реальної небезпеки. Він неодноразово публічно заявляв, що не знаходить у Ньому жодної провини. Ірод Антипа, до якого Пілат тим часом відправляє Ісуса, також не знаходить нічого компрометуючого. Він насміхається над Ісусом за те, що Той не влаштовує йому видовища, на яке він сподівався, і відправляє Його назад до Пілата.

Хіба не знаєш...?

За пасхальною амністією правитель намагається звільнити Ісуса. Але натовп обирає Варавву, убивцю.

Отже, Пілат намагається знайти компроміс: засудження – так, страта – ні. Він наказує побити Ісуса. Солдати б'ють Його батогами, надягають на Нього терновий вінок і накидають на Нього багрянлицю. Вони роблять з Нього гротескну карикатуру царя. *Хай живе цар Іудейський.* Потім Пілат знову виводить Ісуса до натовпу: «*Ессе homo – Оте – Людина!*» Дивіться, ось Людина. Тут немає небезпечного бунтівника. Залишилося лише поранене тіло, зломлена людина. Але натовп неблаганний. Коли обвинувачі заявляють, що Ісус називав себе Сином Божим, то Пілат раптом проявляє невпевненість. Він знову відводить Ісуса назад до преторії.

– Звідки Ти?

[Мовчання]

– Чому до мене не говориш? Хіба не знаєш, що маю владу Тебе відпустити і маю владу розп'яти Тебе?

– Не мав би ти жодної влади наді Мною, якби не була вона тобі дана з висоти. Тому той, хто Мене видав тобі, має більший гріх.

Пілат опиняється між внутрішньою переконаністю і зовнішнім тиском. Судячи з усього, Він вважає Ісуса невинним, але побоюється натовпу і можливого повстання. Далі лунає фраза, яка все змінює:

«Якщо Його відпустиш, ти не є другом кесаря!» Це зачіпає Пілата за живе. Підозра в тому, що він помилував потенційного бунтівника, може коштувати йому кар'єри. Мова тепер йде не лише про Ісуса. А про нього теж.

«Вашого Царя розіп'яти?»

Обід. Пілат сидить у суддівському кріслі. Він ще раз запитує: «Вашого Царя розіп'яти?» Натовп відповідає: «Ми не маємо царя, крім кесаря!» Можливо, це одна з найгірших істин усього цього процесу. Обвинувачі Ісуса, які навряд чи щось ненавидять більше, ніж римських окупантів, раптом говорять як вірні піддані Риму...

Пілат поступається. Він наказує відвести Ісуса і розп'яти. Демонстративно вмиває руки і заявляє, що не винен у крові цієї Людини. Чи надавав він цьому такого великого значення, бо боявся вищої сили, яку, можливо, розпізнав в Ісусі? А чи боявся своєї дружини, яка, як кажуть, перед самим вироком клопотала перед ним про помилування? Усе це лише припущення.

Істина за євангелістом Іваном

У трьох синоптичних Євангеліях істина, як правило, означає те, що відповідає фактам. Ісус мовить істину, Його слова відповідають Божій волі, Його супротивники змушені визнати, що Він є істинним. Там істина передає, насамперед, істинну мову й довірливі вчинки. Євангеліст Іван розуміє глибше істину. В івриті слово «істина» означає не тільки правильне твердження. Істина - це те, що підтримує, є надійним і дотримується обіцяного. Істина означає надійність, вірність і реальність, на яку можна покластися. Саме так Іван розуміє Ісуса. Істина для нього – це не просто якась ідея чи доктрина, а видима в Ісусі реальність Бога. Тому й каже Ісус: «Я є дорога, істина і життя». Після відходу Ісуса ця істина стає доступною завдяки діянню Святого Духа, Духа істини. Він допомагає тим, хто слухає Його, аби зрозуміти «всю істину».

Що має значення?

Що таке істина? Пілат поставив це питання не як філософ. Скоріше, як людина, яка давно усвідомила, що часто перемагає не істина, а те, що приносить користь. І саме про це йшлося у цій справі з самого початку. Священники хотіли позбутися Ісуса. Пілат хотів спокою в місті й відсутності неприємностей з Римом. Натовп хотів бачити кров. У кожного була своя мета, кожному було що втрачати. Тільки один, схоже, у всьому цьому розслідуванні не мав своєї повістки дня – зокрема Сам обвинувачений.

Є суперечливі свідки, поспішні допити, звинувачення, зміст якого змінюється у ході справи, суддя, який декілька разів заявляє, що не знаходить провини, і зрештою все ж таки приводить смертний вирок у виконання. Можливо, в цьому й полягає істина цього процесу, що вирок був винесений задовго до того, як було поставлено перше запитання.

А що Пілат? Можливо, він знав про це. Можливо, уже в той момент, коли він запитав: «А що таке істина?», він розумів, що давно втратив її з поля зору.

Невинні руки?

Foto: Pixel-Shot/stockadobe

Вселяти надію

Лікар розповідає про свій досвід у донесенні суворих істин

Для багатьох людей здоров'я є чимось само собою зрозумілим, доки його не втрачаєш. Про нього майже завжди згадують у привітаннях з нагоди дня народження: «...насамперед, здоров'я». Лише коли хвороба змінює життя, то розумієш, наскільки цінним є здоров'я. До моїх обов'язків як лікаря входить класифікація скарг, постановка діагнозів, пояснення методів лікування та підготовка до прийняття рішень. Більшість розмов проходять у діловій та спокійній атмосфері. У когось болі в спині, запалення чи інфекція — пояснюєш, лікуєш, заспокоюєш. Зазвичай це нескладно. Зовсім по-іншому, коли діагноз важкий. Коли раптом мова заходить про рак, про операцію, про незворотні обмеження або навіть про обмежений строк життя. Такі розмови належать до найскладніших моментів у повсякденній лікарській практиці. Адже сувора правда часто змінює не тільки погляд на власне тіло, але й на все життя в цілому.

Коли слова вже не сприймаються

Люди в такій ситуації реагують дуже по-різному. Одні мовчать, інші плачуть, треті сердяться, дорікають або чіпляються за надію, що все це є, очевидно, помилкою.

Дехто після перших слів майже нічого не чує. І це зрозуміло. Людина, яка отримує жакливу звістку, потрапляє в шоківий стан. Саме тоді вирішується, чи з'явиться в неї довіра. Важливим є не лише зміст розмови, а й те, як подають її. Однієї правди недостатньо. Її треба висловити так, аби людина сприйняла її.

Я засвоїв, що не варто передавати якомога більше інформації за короткий проміжок часу. Той, хто щойно довідався, що він серйозно хворий, зазвичай може сприйняти лише незначну частину інформації. Тому необхідні спокій, паузи, повторення та можливість ставити запитання. Іноді мовчання важливіше за слова. Є різниця між тим, коли людина просто чує: «У вас серйозне захворювання», і тим, коли лікар знаходить час, щоб розібратися в ситуації, дає можливість задати питання і дає пацієнту зрозуміти: «Я бачу Ваш страх і ставлюся до цього серйозно». Це не полегшує перебіг хвороби. Але завдяки цьому з'являється довіра - і відчуття, що тебе не залишать наодинці з цією важкою правдою.

Згодом багато пацієнтів не пам'ятають медичних подробиць. Але пам'ятають, яким був лікар у той момент. Чи справляв він враження збентеженої, а чи щирої людини, чи вселяв надію, а чи лише наводив цифри.

Чи відводив він простір для сліз, страху й запитань.

Правді потрібна надія

Надія не означає згладжування. Лікар не має права приховувати правду, але й не повинен повідомляти про неї холодно й категорично. Медицина - це наука про життя, й абсолютних істин існує лише обмежена кількість. Через розмаїття організму існують різні перебіги хвороби, різні ускладнення, довгострокові наслідки, а іноді й різні діагнози. У такому разі під час роз'яснювальної бесіди обговорюється ймовірність, яка заснована на досвіді багатьох пацієнтів. Однак реакція кожного пацієнта зокрема може неабияк різнитися і бути лише частково передбачуваною.

Я пригадую одну жінку із запущеним злоякісним захворюванням. Незважаючи на інтенсивне лікування, медичний прогноз був вельми невтішним, ніхто не викликав у неї великих сподівань. Через багато років вона продовжувала жила й не мала рецидивів. Такий досвід заспокоює. Він нагадує про те, що медичні знання важливі, але не досконалі.

І, навпаки, є люди, які відмовляються від лікування, хоча воно з медичної точки зору є доцільним. До цього теж треба ставитися з розумінням. У часи коронавірусної інфекції одній тяжкохворій жінці майже не дозволяли бачитися навіть зі своєю родиною. Одна лише думка про те, щоб переносити виснажливе лікування без своєї родини, була для неї нестерпною. Вона відмовилася від лікування, і хвороба пішла своїм природним шляхом. Її родичі бажали б іншого перебігу хвороби. Однак для неї близькість зі своєю родиною була важливішою ніж продовження життя будь-якою ціною.

У таких ситуаціях з'ясовується, що люди вельми по-різному переживають хворобу. Для когось додатковий час життя має вирішальне значення. Інші кажуть: «Я більше не хочу боротися, якщо ціна цієї боротьби є занадто високою». Існують не лише медичні факти, а й особисті істини, сформовані досвідом, цінностями, тривогою і надією.

Коли торкнулося всієї родини

Особливо складними стають бесіди, коли до ситуації долучається сім'я. Я згадую одну дитину з пухлиною кістки в нозі. Найкращі шанси на одужання полягали в ампутації ураженої ноги й додаткового проведення хіміотерапії. Мати погодилася на хіміотерапію, але довго відмовлялася від ампутації. Лише через деякий

час з'ясувалося, що на неї чинив сильний тиск дідусь. Він не міг уявити, що його онук буде жити лише з однією ногою. Лише після того, як ми з ним відверто поговорили, пояснивши, чому була необхідна ця операція, відбулися зміни. Він зрозумів медичні аргументи, налаштувався на довіру і, зрештою, підтримав лікування. Такий досвід показує, що важливо бачити не тільки самого пацієнта, а й людей, які його оточують.

Ще складнішою є справа у випадку спадкових захворювань. Коли генетичні дослідження показують, що брати й сестри чи діти також можуть бути уражені, то така правда раптово завдає удару по всій родині. У такому випадку мова йде не тільки про діагноз, а й про тривогу перед майбутнім, про планування сім'ї та про те, яку кількість інформації людина бажає отримати.

Відповідальне мовчання

Деякі істини годі озвучувати. У разі спадкових захворювань іноді досліджують хромосоми й генетичні особливості членів сім'ї, аби з'ясувати, хто може захворіти сам чи передати схильність до захворювання. При цьому в якості додаткового результату дослідження може виявитися, що передбачуваний батько зовсім не є біологічним батьком дитини. Цю правду не обов'язково озвучувати. Про неї ніхто не запитував, для лікування вона є не суттєвою й, окрім того, може похитнути чи навіть зруйнувати і без того обтяжену сім'ю. Тому є відповідальне мовчання.

Доречно тут згадати Катехізис, у якому зазначено: «Але говорити правду своєму ближньому не означає, що

кожен за будь-яких обставин має право відкривати йому неприємну правду. Якби хтось став безжально викривати всі помилки, що допускаються в його оточенні, то він тим самим накоїв би набагато більше біди. Восьма заповідь також підпорядкована заповіді любові до ближнього» (КНЦ, п. 5.3.9.4).

Лікарі теж досягають меж своїх можливостей

У всіх цих ситуаціях не тільки пацієнти, а й лікарі відчують межі своїх власних можливостей. Навіть після багатьох років професійної діяльності складні розмови не проходять для них безслідно. Деякі долі нагадують про власні переживання або особисті страхи. Лікарі – це не машини. Їм доводиться учитися поратися зі стражданнями інших людей, при цьому самим не зламатися. Це стає особливо обтяжливим, коли трапляються помилки.

Там, де працюють люди, трапляються помилки – у тому числі й у медицині. Я пам'ятаю одну дитину, яка через неправильний розрахунок отримала явно завищену дозу хіміотерапії. Коли помилку виявили, то батьків одразу ж поінформували. Довіра в цей момент перетворилася на страх, гнів і недовіру. Ситуація була складною для всіх. На щастя, незворотних ушкоджень не було виявлено, але довелося пережити шок. Лише поступово вдалося відновити довіру – не тому, що помилку можна було виправити, а тому, що до неї поставилися відкрито. Саме в таких ситуаціях з'ясовується, наскільки важлива чесність. Приховування помилок руйнує довіру. Відкритість допомагає відновити її.

Віра – опора у важкі часи

Для віруючої людини впевненість у тому, що наше життя знаходиться не тільки в руках людей, але й, зрештою, в Божих руках, є запорукою великої допомоги. З цим стикаєшся при гострих, загрозливих для життя захворюваннях, коли необхідно діяти негайно і не залишається часу, аби здобувати довіру до лікаря. У скрутні часи віра може бути великою підтримкою. Вона не позбавляє страху. Але є опорою під ногами, коли існує велика невизначеність. Віра є також джерелом сили для лікарів. Не в тому сенсі, щоб повчати пацієнтів чи нав'язувати їм свою віру. Ситуація часто буває надто делікатною для цього. Однак лікар у тиші може молитися за своїх пацієнтів. Людей, про яких він турбується, він може доручати Богу. Свою власну безпорадність він також може віддати в Божі руки.

У Біблії розповідається про страждання, хвороби й страх. Вона не замовчує їх. Але постійно наголошує на тому, що люди не самотні навіть у найважчі часи. Особливо вражаючими я вважаю заповіді блаженства Ісуса. Ними Ісус докорінно змінив наше людське уявлення про істину й причинно-наслідкові зв'язки. Це стосується також слів: «Блаженні ті, хто плачуть». Звісно, насамперед тут йдеться про плач з приводу нашої людської гріховності. Але цю думку можна поєднати з хворобою, болем і смертю. Блаженным можна назвати й того, кого хвороба й смерть не здатні позбавити довіри до Бога.

Саме тому мене по-особливому зворушує девіз 2026 року: «Не бійся, тільки віруй!» Ці слова не применшують істину. А також не знецінюють діагноз і не роблять хворобу безневинною. Але вони нагадують нам про те, що за страхом не останнє слово. Деякі істини є суворими. І все ж говорити про них треба з надією.

Якщо це не питання життя і смерті:
Поради щодо делікатних розмов у повсякденному житті

1. Перший крок уже зроблено: ви розмовляєте один з одним. Той, хто приховує своє невдоволення, позбавляє іншого шансу змінити щось.
2. Будьте конкретними. «Мене дратує, що ти забув сходити за покупками» - це ефективніше, ніж: «Ти завжди такий недбалий». Дотримуйтеся фактів, а не звинувачень.
3. Живіть сьогоденням. Говоріть про почуття, які відчуваєте саме зараз, замість того, аби згадувати про старі конфлікти чи завчені фрази з критикою.
4. Підтримуйте діалог. Давайте іншій людині можливість висловитися. Чесність часто потребує певного часу, поки обидві сторони не скажуть усе, про що думають.
5. Завершуйте розмову, проявляючи повагу. Зазвичай, коли роздратування вичерпано, на думку спадає щось добре про іншу людину. Якщо ні, то, ймовірно, є ще щось не вирішене, що заважає побачити це.

Нейл Колін Вудман народився 15 червня 1973 року, раніше обіймав посаду фінансового директора в компанії, що розробляє програмне забезпечення. З серпня 2025 року він у сані Апостола опікується Великобританією, Гернсі, Ірландією, островом Мен, Ісландією, Гренландією та країнами Північної Європи. Одружений, має трьох дітей.

Фото: із архіву видавництва

Істина, що підтримує

Істина – це величне слово. Вона в цьому світі є рідкісним явищем. Думки публікуються за лічені секунди, зображення обробляються, а заголовкам часто надають більшого значення, ніж самому змісту. Виникає запитання: «Що ж таке істина?»

Істина – це щось фундаментальне, якщо вона узгоджується з фактами, реальністю чи дійсністю. Однак духовна істина – це абсолютна, незмінна величина Божественної природи, найвища істина, що виходить за межі людського розуміння і матеріальних фактів. Вона тісно пов'язана з такими Божественними якостями, як любов, святість і вірність, а тому є чимось більшим, ніж проста відповідність фактам. Ця істина дарує свободу, сталість і глибокий зв'язок із Божественним.

Ісус Христос мовив: *«Я є дорога, і правда, і життя!»* (Від Івана 14, 6). Тому істина для християн – це не просто якась ідея чи система правил. Істина проявилася в Ісусі Христі: у Його діяннях, у Його любові, у Його чистоті та у Його вірності.

Ця істина кидає віруючим виклик. Вона показує не тільки те, що правильно, але й те, де ми все ще зазнаємо невдач, ховаємося за виправданнями чи обманюємо інших. Як ми відгукуємося про інших людей? Наскільки ми чесні по відношенню до самих себе? Наскільки достовірні наші слова? Істина вимагає мужності.

Утім, нам не слід боятися, бо істина в душі Ісуса Христа хоч і викриває, але не руйнує. Вона бажає спасти, зцілити й подарувати новий початок.

Правдивість має вирішальне значення, бо вона допомагає нам дедалі більше уподібнюватися до нашого взірця Ісуса Христа. Людина, яка живе чесно, викликає до себе довіру. Тож завжди орієнтуємося на Того, Хто є істиною – у молитві, у читанні Святого Писання, у слуханні Божого слова й у чесному спілкуванні один з одним.

Божественна істина не є холодною, а людська цілком може бути такою. Істина без любові завдає болю. Любов без істини є поверхневою. В Ісусі Христі й те, й інше поєднано. Той, хто орієнтується на Нього, знаходить істину, яка підтримує в повсякденному житті, у вірі й у надії на вічне життя.

Особливо в нестабільні часи така орієнтація надає опору. Багато хто ставить собі питання, на що ще можна покладатися: стосунки руйнуються, обіцянки порушуються, тривожні події дедалі частішають. Тим важливішим є міцне підґрунтя. Божественна істина не залежить від настроїв, більшості чи тенденцій. Вона вічна.

Тож візьмемо до свого серця наступні слова і таким чином пізнаємо істину в Ісусі Христі: *«Якщо ви будете перебувати в Моєму слові, тоді справді будете Моїми учнями і пізнаєте істину, а істина вас вільними зробить!»* (Від Івана 8, 31–32).

Україна. Звершення Святого Запечатання в округах України

Таїнство Святого Запечатання, поряд із хрещенням Водою і Святим Причастям, є передумовою спасіння і вічного життя з Богом у Його славі. У Посланні Апостола Івана зокрема мовиться: «*Бо тих, що свідчать, троє: Дух, вода і кров, і ці троє - одне*» (1-е Івана 5, 7-8). Ісус особисто мовив до Никодима: «... коли хто не народиться з води і Духа, не може увійти до Божого Царства» (Від Івана 3, 5). Давні Апостоли за Його дорученням саме це здійснювали в Самарії та інших місцях (див. Дії 8, 14 і далі; Дії 19, 2-6). У Катехізисі Новоапостольської церкви, зокрема, мовиться: «Святе Запечатування є таїнством, завдяки якому віруючий через покладання рук і молитву Апостола приймає дар Святого Духа і стає дитям Божим і має можливість бути покликаним до числа первенців. Відповідно до цього у восьмому положенні Символу віри сказано: «Вірю, що хрещені водою повинні прийняти через Апостола дар Святого Духа для отримання богосинівства й передумов стати первенцями у Бога» (КНЦ 8.3). Сучасні Апостоли продовжують виконувати доручення Ісуса Христа: «*Отже, йдіть і вчіть усі народи, хрестячи їх в Ім'я Батька, і Сина, і Святого Духа*» (Від Матвія 28, 19-20).

Апостол Будник, який здійснює опіку над громадами України, звершив це священнодійство в громаді Нововолинська («Україна-Захід») та у Полтаві («Україна-Центр»). Після богослужіння у Луцьку, яке відбулося у суботу, 11 квітня 2026 року, і на якому були присутні чимало гостей, Апостол у неділю, 12 квітня, провів богослужіння у громаді Нововолинська, під час якого відбулося Запечатання Святим Духом двох жінок-гостей, Вікторії та Ірини, які внаслідок цього священнодійства поповнили громаду Церкви-Невісти, аби бути зачисленими до первенців і разом з Ісусом Христом у якості царів і священників правити в Тисячолітньому царстві Миру. В основу цього богослужіння Апостол поклав біблійну цитату з Римлян 16, 20: «*Бог миру незабаром розітре сатану під ваші ноги. Благодать Господа нашого Ісуса [Христа] нехай буде з вами! Амінь*».

Фото: НАЦ України

Нововолинськ. Апостол за вівтарем

Луцьк. Спільне фото з Апостолом

Нововолинськ. Спільне фото з Апостолом

Харків. Спільне фото з Апостолом

Полтава. Апостол із священником Швачуновим

Таке ж священнодійство відбулося у громаді Полтави над гостею Олею у неділю, 31 травня, куди Апостол Будник приїхав після богослужіння, яке провів у Харкові. В основу цього богослужіння він поклав біблійну цитату з Євреїв 4, 16: «Приступім, отже, сміливо до престолу ласки, щоб одержали ми милосердя і знайшли ласку для своєчасної допомоги». Це священнодійство, як і зведення диякона Швачунова у сан священника для служіння в прифронтовій громаді Суми, викликало неабияку радість у присутніх членів громади.

Полтава. Спільне фото з Апостолом

ВИХІДНІ ДАНІ:

Часопис «Наша новоапостольська сім'я», № 7, 2026 р.

Засновник: Релігійна організація «Управлінський центр Новоапостольської церкви в Україні», проспект Тичини, 18-А, м. Київ (за дорученням Міжнародної Новоапостольської церкви, м. Цюрих, Швейцарія).

Адреса редакції: вул. Збаразька, 8а, 46002 Тернопіль, Україна; тел./факс: (+380352) 524732; p.bich@nak.org.ua сайт: nak.org.ua;

Головний редактор: Будник Анатолій Феодосійович

Відповідальний редактор: Бих Павло Євгенович

© **Видавництво:** Фрідріх Бішофф ГмбХ, м. Франкфурт-на-Майні/Німеччина;

Друк: ТОВ «Терно-граф», вул. Текстильна, 18, 46020 м. Тернопіль, Україна; тел. (0352) 51-91-65, 51-91-64; e-mail: terno-graf@ukr.net

Наклад: 400 прим. (українською мовою).

Часопис поширюється безкоштовно серед парафіян Новоапостольської церкви та зацікавлених осіб.

Ми з вдячністю приймемо пожертви на видавничу діяльність.

Отримувач платежу: Релігійна організація «Управлінський центр Новоапостольської церкви в Україні», проспект Тичини, 18-А, м. Київ.

Банківські реквізити:

IBAN р/р UA86320984000002600524 0016749 в АТ "ПроКредит Банк", МФО 320984, ЄДРПОУ 14301165;

або IBAN р/р UA77 322669 00000 2600 130 023 5975 (UAN) в АТ «Ощадбанк» м. Київ, МФО 322669

Призначення платежу: добровільні пожертвування від ...

© Цей часопис і всі опубліковані в ньому матеріали захищені авторськими правами.

На повний або частковий передрук матеріалів, а також їх будь-яке копіювання і поширення вимагається дозвіл видавництва